

Statsministeren markerede faktisk vilje til at nærme sig de ømme spørgsmål i åbningstalen. Det synes jeg faktisk at der er grund til at kvittere for. Statsministeren påpegede f.eks. – hvilket er indlysende rigtigt – at vi kun kan skabe et trygt og sikkert samfund ved at fremme reformer, der ruster os til fremtiden, ved at opmuntre til fornyelse, initiativ og virkelyst og ved at tage medansvar i verden omkring os. Det er så sandt, som det er sagt, og det er der midt i al den rituelle stammedans med kritik af den siddende regering god grund til at takke statsministeren for at sige.

Lad mig fortsætte i det positive spor. Statsministeren fokuserede helt korrekt på, at vores største udfordring er mangel på arbejdskraft. Vi mangler hænder og hoveder, både i den offentlige og i den private sektor. Derfor er det rigtigt, når statsministeren siger, at Folketingets partier bliver nødt til at gøre en kraftanstrengelse for at skaffe mere arbejdskraft. Statsministeren fremdrog to elementer, og heller ikke her er vi i Liberal Alliance uenige. Vi skal have nedbragt sygefraværet, og vi skal have moderniseret dagpengesystemet. Enig, enig.

Så påpegede statsministeren, at vi skal have gennemført en skattereform, som sænker skatten på arbejde, herunder skatten på den sidst tjente krone. Det tager jeg som et løfte fra regeringens side om, at man ikke vil gå på kompromis med ambitionen om at sænke den absurde høje marginalskat på 63 pct. Tak for det løfte. Vi glæder os allerede på den million danskeres vegne, som i urimelig grad straffes for at gå på arbejde.

Valget er enkelt, som statsministeren påpegede. Enten må vi acceptere tab af velstand, eller også må vi skaffe mere arbejdskraft. Min konklusion er klar. Vi i Liberal Alliance tvivler ikke på, at statsministeren ved, hvad der er behov for, og det er vi glade for. Men det bekymrer os, om regeringen har viljen til at få gennemført den nødvendige politik. Det bekymrer os, om vi endnu en gang skal opleve, at det bliver den laveste fællesnævner defineret af den samlede socialdemokratiske opposition, som kommer til at bestemme det politiske resultat. Det skal kunne betale sig at arbejde – ja. Målet er at sikre velstand – ja. Den nødvendige arbejdskraft skal skaffes – ja.

Åbningstalen ligger i fin forlængelse af regeringsgrundlaget, som præcis highlightede de samme emner. Derfor fik vi Arbejdsmarkedskommissionen, og derfor fik vi Skattekommissi-

onen. Arbejdsmarkedskommissionen har på regeringens opfordring fremskyndet et bud på, hvad der bør gøres snarest, og vi mener, at den har sat fingeren præcis de rigtige steder. Nu er resten så op til os i Folketinget. Skattekommissionen venter vi på med spænding, men mon ikke også den påpeger det, som Liberal Alliance igen og igen har sagt, nemlig at det klogeste, det mest visionære og det mest effektive er at sætte ind mod top- og mellemskatten.

Årsagen til Liberal Alliances skuffelse over åbningstalen er altså det faktum, at statsministeren ikke utvetydigt sagde det, som alle med forstand på arbejdsudbud siger, og som statsministeren utvivlsomt deler opfattelse med, nemlig at tiden er kommet til at afskaffe efterlønnen, til at afskaffe topskatten; til at afskaffe mellemskatten og til at skære dagpengeperioden ned til 2 år. Så kort kan det faktisk siges. Jeg er sikker på, at statsministeren af alle ville kunne forklare det og overbevise befolkningen om, at man ikke bare kan undslå sig for at gøre det rigtige nu. Kort sagt, som også lederskribenten i Børsen skrev i går, så ville det være befriende, hvis statsministeren havde gjort det tindrende klart, at hvis Folketingets partier *ikke* ville tage det ansvar, måtte konsekvensen blive, at der blev udskrevet valg.

For hvad betyder et velfærdstab af de dimensioner, som vi har udsigt til, hvis laden stå til-filosofien sejrer? Det betyder, at skoler og daginstitutioner fortsat vil forfalde, at sygehuse aldrig vil nå den verdensklasse, alle arbejder for, at den negative sociale arv ikke vil blive brudt. Arbejdsmarkedskommissionen har opgjort produktionstab til 270 mia. kr. over de næste 10 år. 270 mia. kr. er prisen for at gøre for lidt. At gøre for lidt betyder, at vi også i fremtiden betaler rasker for at trække sig fra arbejdsmarkedet, mens vi brandskatter folk, der gør en ekstra indsats. At gøre for lidt er at fedte med småjusteringer på dagpenge og sygefravær, når vi godt ved, at afskaffelse af efterløn og top- og mellemskat er det eneste, der batter.

Kl. 19:43

Det er jo den del af den økonomiske politik, som vi selv kan gøre noget ved her i Folketinget.

Men der er også den del af den økonomiske politik, som vi intet kan gøre ved, eller kan gøre meget lidt ved. Lige nu stormer det ikke kun i Danmark, men i hele verden. Finanskrisen raser. Sandheden er, at dette Folketing og denne regering ikke kan gøre så meget hverken fra eller til ud over at vedtage den pakke, som blev første-